

multiotec

all_day_digital

Praha 2025

multijötec

DAVID VAIS

© all_day_digital, s. r. o., 2026
www.prvootec.cz
ISBN 978-80-907319-0-5

Život je pes. Kousne, když se bojí, nebo ho naštvete.

Kdykoliv jsem si v životě myslel, že jsem všechno pochopil, dostal jsem facku. Když to nepomohlo, přišel drtivý direkt. Na K.O. jsem zatím neprohrál.

Tato kniha je také o tom, co předcházelo zatím nejtěžšímu zápasu v mém životě.

DĚKUJI VÁM

Od premiérového vydání PRVOOTCE uběhlo víc než 9 let. Za tu dobu do světa vyletělo přes 20 tisíc výtisků. A za to vám nesmírně děkuji. Slyšel jsem od vás hodně chvály, ale i tvrdou kritiku. Obojího si velmi vážím. Vnímám vás.

Jsem smířený s tím, že PRVOOTEC, postřehy a názory v něm uvedené, nesedne každému. Sám jsem se za těch 9 let hodně změnil a posunul na úplně jiné místo. Přesto si PRVOOTCE velmi vážím. Je mou součástí.

Jeho autenticita a syrovost mu dávají sílu. Obsah této knihy je stejně aktuální dnes jako před devíti lety. Pocity a „problémy“ spojené s narozením prvního dítěte se v čase prakticky nemění. Mění se maximálně kulisy.

MULTIOOTEC se od svého předchůdce dost liší. Nejde ani tak o to, že druhé dítě přichází většinou do zaběhnuté rodiny a představuje výzvu nejen pro rodiče, ale i pro prvorozeného potomka. V MULTIOOTCI se nořím do hloubky.

Těžko v životě zažijete něco silnějšího než lásku, kterou rodič cítí ke svým dětem. I proto se na téma lásky, štěstí, ale i kariéry zaměřím trochu víc. A taky vám ukážu, že život stojí někdy fakt úplně za prd. Bohužel.

Užijte si následující řádky naplno.

PROLOG

Otočil jsem se na pravý bok. Nepomohlo to. Chvíli jsem ležel na zádech, ale svíravý pocit v břichu stále nemizel. Naopak. Otevřel jsem oči. Obklopovala mě černočerná tma, jen žaluziemi na několika místech pronikal úzký paprsek světla z po-
uliční lampy. Nahmatal jsem mobil a zkontroloval čas – 2:55. Položil jsem v posteli ruku na místo, kde obvykle ležela má žena. Bylo prázdné. Svíravý pocit zesílil.

Probral jsem se a zkontroloval zprávy na mobilu. Nic. Nena-psala. Odešla z domu kolem šesté večer. Šla se bavit s kama-rádkami, ale zatím se nevrátila. Svíravý pocit se pomalu měnil v panickou ataku. Manželčiny výlety za zábavou nabíraly na tempu. Nejdřív šla tančit jednou za měsíc, pak skoro každý týden a teď mizí z domu někdy i dvakrát týdně. Tančí, ale u toho dost pije a řeknu to na rovinu, flirtuje.

Viděl jsem to mockrát, chtěl jsem si zvyknout, ale nešlo to. Když někoho miluješ až do morku kostí, pohled na jeho po-kusy o zaujetí někoho jiného nedáš. Zvedl jsem se z postele a došoural se na záchod. Můj dech zrychloval. Panická ataka se hlásila o slovo stále silněji. Hluboce jsem dýchal. Kde je? Co asi dělá? S kým tam je? Mobil ukázal 3:30. Po manželce ani památky. Neblbni, nikdy by tě nepodvedla. Slíbila to, jdi spát.

Poslechl jsem svůj vnitřní hlas. Usnul jsem kolem čtvrté ráno, ale vzbudil jsem se jen o hodinu a půl později. V posteli jsem byl pořád sám. Žena dorazila skoro v 6 ráno. Hodně opilá. Svíravý pocit ve mně přetrval celé dopoledne. Na začátku jsem býval našťvaný, ale nebyl jsem na ni zlý. Chtěl jsem vše řešit klidně. Dialogem. Hlas jsem zvedl výjimečně. Když už to fakt nešlo vydržet a rozhovor nebyl možný nebo nepomáhal.

Často jsem od ní slyšel: „Nechci o tom mluvit. Nemůžu o tom mluvit. Promluvíme si později.“ To později většinou nikdy nepřišlo. Hledal jsem pochopení, rozvíjel lásku k ní. Ale trpěl přitom jak zvíře. Bylo to horší a horší. Něco bylo moc špatně, jenže ona o tom se mnou nechtěla mluvit. Nadbíhal jsem jí, kupoval dárky, snažil se vylepšit náš sex. Pařit chodila dál. A pařila víc a víc. Myslel jsem si, že jsem padl na dno.

Ale byl rok 2022 a to pravé peklo se rozpoutalo až o rok později. Jenže to strašně předbím. Aby byl můj příběh a příběh mé rodiny a mých dvou úžasných milovaných dcer úplný, musím se vrátit hodně zpátky, až do roku 2018, kdy se narodila druhá dcera Mia (které zkráceně říkám Mi). Svět Davida Vaise v té době vypadal trochu jako americká reklama na štěstí. Mi přišla na svět hladce a rychle. Strávil jsem dlouhé hodiny v porodnici a žil s holkami svůj sen.

Proti vystrašenému týpkovi z roku 2015, který svíral v náručí plačící Ninu, jsem byl úplně jiný člověk. Člověk klidnější, vyrovnanější, který se po několika měsících soužití se třemi

ženami pod jednou střechou rozhodl, že své zkušenosti a postřehy přetaví v druhý a poslední díl rodinné ságy. Bůh, Vesmír, Matrix však se mnou měli úplně jiné plány. O tom ale dál a v jiné knize. Teď jsme na přelomu roku 2017 a 2018.

Právě tady se začal psát příběh Multiotce.

OD PRVOOTCE K MULTIOTCI

Moje první kniha PRVOOTEC vypráví o tom, jak složité pro Evropana západního typu, zhýčkaného komfortem nakoupeným za těžce vydělané peníze, je změnit nastavení ze svobodného nebo i čerstvě ženatého floutka na odpovědného rodiče. Zmizí kina, výlety, pařby a na chvíli zmizí i smysl života. Naštěstí pro většinu z nás rodičů jen na chvíli. Víme, že třeba Portugalcům nebo Polákům se plodit děti zatím moc nechce.

Švédové či Francouzi s tím nemají takový problém. Švédům bude asi zima, takže rádi hupsnou do postele, Francouzi si vypomohou literaturou a vínem. Co se týče mě a myšlenek na druhého potomka, byly několik měsíců po narození Niny absolutní TABU. „Už nikdy. Jedno bohatě stačí, dej pokoj s druhým,“ byly moje nejčastější reakce. Tu poslední větu jsem opakoval zhruba do roku a půl věku Ninušky. Nicméně už na konci roku prvního jsem si myšlenku na druhého potomka připustil.

Nejdřív jsem v sobě zabíjel sobce. Přece to své nebohé dce rušce neuděláš. Život bez bráchy nebo ségry automaticky znamená celoživotní rodičovskou paranoiu z každého vycestování dítěte mimo rodný dům, kraj a stát. Pak jsou tady přehnaná péče, dost možná zbytečné rozmazlování a fixace na materiální věci. Zhruba v roce a půl věku Niny však došlo k zásadnímu zlomu ve mně i manželce a začali jsme se na druhého potomka celkem těšit.

Ale víte co, on to nakonec možná ani nebyl náš nápad. Vymy-

slela to za nás společnost a naše okolí. Znáte to. Vaše dítě už dávno není kojeneček ani batole. Je to malá osobnost, tvor, který má svá přání a představy. Malý človíček, který se vzteká, když není po jeho. Někdy vás chce umlátit k smrti dřevěnou kostkou nebo po vás ze vzteku mrskne alespoň kus žvance. To aby vás o pár chvil později málem sežral láskou.

Těžko se na něj zlobí, těžko se mu odolává, když nahodí psí oči a řekne: „Mami, plomiň.“ Když máte vedle sebe takového tvora, všichni se vás začnou vyptávat. A co druhé? Stokrát odpovíte, trochu později, až přijde správný čas, ale stejně to ve vás začne klíčit. A v nás to vyklíčilo. Jednoho dne, chvíli po Ninuščiných druhých narozeninách, jsme si řekli: Čas dozrál. Jdeme vyrábět děti.

A tak jsme začali. Poctivě, metodicky a mechanicky, den za dnem. První měsíc nic. S potomkem neustále za zády toho člověk upřímně moc nenatrénuje, tak není divu, že vypadne ze cviku. Další měsíc přitlačíme na pilu, řekli jsme si. A přitlačili. Tlačili jsme tak, že měla na konci měsíce polovinu zubů úplně tupých a druhou ohnutých. Tohle už musí klapnout, napadlo nás. A zase nic. Otec nadsamec znervózněl.

V autě ze zásady nezapínám vyhřívání sedaček, aby se moji malí kámoši museli zahřát pohybem. Snažím se sportovat, místo řízku přes celý talíř do sebe při obědě raději naházím salát a chlastám většinou ovocné šťávy místo alkoholu. Přesto i druhý pokus selhal. A selhal i ten třetí. Tři měsíce vysokofrekvenčního oplodňování a výsledek nikde. Můj život byl

v troskách. Do té doby, než jsme se na sebe se ženou podívali a řekli si: Jsme magoři.

Plodit děti je sice chvályhodná sportovní aktivita, ale má to být především radost. Jde o akt propojení mysli, až potom fyzické konektivity. I když chvíli trvalo překonat zklamání z tříměsíčního neúspěchu, nakonec jsme si v mozcích uložili nový program. Ten zněl: Pokračujeme, ale hlavně v klidu, pokorně, s láskou a radostí. Kdy se výsledek dostaví, nás vůbec nezajímá. Dostaví se za rok, o. k. Dostaví ze za půl, o. k. Nedostaví se vůbec? O. k., asi to tak má být. S radostí mohu oznámit, že se výsledek dostavil skoro okamžitě.

Bylo krásné vidět na těhotenském testu dva proužky. Krásné, naplňující, ale o tolik jiné. Víc v klidu. Víte, že na začátku se toho může hodně pokazit. Myslíte pozitivně, ale víte, jak to chodí. Jste přesvědčeni, že všechno bude v pořádku. Nešílíte. Postupujte krok za krokem a samozřejmě dáváte hodně lásky svému prvnímu potomkovi. Nina lásku ráda dostává i projevuje. Každopádně ji bylo potřeba na sourozence pořádně připravit. Celá maminka a tatínek budou totiž z jejího pohledu, pokud všechno klapne, za pár měsíců poloviční, či dokonce menší. Alespoň to jsem si myslel.

A tak se začal psát příběh MULTIoTCE.

Bylo to velké drama. Až na to, že vůbec. Rok 2018, kdy na svět přišla Mia, se z dnešního pohledu zdá jako úplná zíváčka.

Přežili jsme covid, přežíváme ruského psychopata i amerického egomaniaka. Vše je, jak má a musí být. Proto, až budete mít pocit, že procházíte peklem, pokračujte dál. Možná už za dalšími dveřmi peklo skončí.

SVĚT SE ZMĚNIL ZNAČKA: NENÁVRATNĚ

Naše druhá dcera Mia se narodila začátkem srpna roku 2018. Optikou jara 2025, kdy dopisuji poslední řádky této knihy, se zdá tohle datum jako největší nuda v historii planety. Bylo vedro a sucho, takže Evropou rezonovalo téma globálního oteplování a hledání způsobů, jak udržet vodu v krajině. Jistě, rok 2018 přinesl i ničivá zemětřesení nebo hurikány včetně řady obětí (bohužel), což nás ovšem zase vrací k tomu oteplování. Mezitím se USA hádaly s Čínou, Ruskem i Evropou a Británie s EU.

V podobném duchu pokračoval i rok 2019. Lokální katastrofy, lokální politická dramata, globální obchodní pnutí, vedra, záplavy, zemětřesení. Do idylky daleko, jenže na pozadí se rýsoval daleko větší průšvih. V listopadu a prosinci začali v čínském Wuchanu odpadávat na ulici lidé a o pár měsíců později se totéž dělo v Itálii, Británii, následně v USA a skoro v celém světě. Kdo přečkal v pohodě první vlnu na jaře, dostal od covidu facku na podzim roku 2020 nebo na jaře roku 2021. Ušetřen nezůstal s výjimkou několika málo zemí téměř nikdo.

Lidé se zavřeli doma, a tím odstartovala jedna z nejdynamičtějších proměn společnosti v historii celého našeho druhu. Jestliže onlinové služby a byznys rostly do té doby rychlostí zvuku,

v okamžiku nástupu covidových lockdownů vše akcelerovalo na rychlost světla. Protože drtivá většina z vás si v některém z lockdownů odžila týdny či měsíce, nemusím zacházet do detailů. Sami víte, co se stalo. Vylidnila se letiště a nádraží. Vyprázdnily se kavárny i restaurace, zamrzla kultura a zastavil se společenský život. Stály i mnohé továrny.

Dramaticky ubylo fyzických setkání, diskusí a konfrontací tváří v tvář. Děti, školáci, teenageři neviděli často dlouhé měsíce své spolužáky. Na neurčito se odložily první lásky, zklamání a rozchody, první velké úspěchy v kolektivu, první prohry a vše ostatní, co člověka na jeho cestě životem formuje a definuje. Svět se smrsknul do třiceti až šedesátiminutových online meetingů a lekcí, nekonečného brouzdání na sociálních sítích, e-shopech, a hlavně na streamování filmů či dlouhých herních seancí.

Kdo do té doby ještě neobjevil kouzlo online světa, kde se nachází vše v nekonečném množství variant, dostupné na pár kliknutí a jen den či dva od vašich dveří, vábení digitálního vesmíru nadobro podlehl. Rychlost změny nákupních zvyklostí a konečně celého fungování společnosti proběhla v mocném režimu. To znamená, že co by se normálně odehrávalo osm let, událo se za pouhé dva roky. Kdo sázel především na retail a fyzické setkávání lidí, trpěl, kdo se už dříve etabloval v digitálním světě, mnul si ruce.

Covid ani v roce 2024 z našich životů úplně nezmizel, ale už teď má na svědomí některé dramatické a nenávratné promě-

ny společnosti. Jsme o kus blíže životu ve virtuálním světě ovládaném velkými technologickými korporacemi. Facebook už není Facebook, ale Meta, svou vizi virtuálního vesmíru má i Microsoft a další. Naše děti jsou kvůli vynucené vazbě na počítače, mobily a tablety (online výuka atd.) pevněji ukotvené v digitálním prostředí a náchylnější k nástrahám algoritmů sociálních sítí a herních platforem.

Fyzický svět se všemi složitými sociálními vazbami a mořem problémů ztrácí na atraktivitě, protože v tom digitálním prohry tak moc nebolí, navíc uspokojení a úspěch potřebují mnohem míň pokusů a úsilí. A hlavně, dostaví se výrazně rychleji. Covid nás ale naučil i hodně o nás samotných. Tím, že rodiče zůstali často zavření doma se svými dětmi, dostali příležitost trávit s nimi daleko víc času. Rodiny, které se dříve potkaly u společného stolu třeba jedinkrát za týden nebo měsíc, spolu snídaly, obědvaly i večerely.

Někde tahle zatěžkávací zkouška způsobila rozpad, jinde hluboké semknutí. Covid nám toho dost sebral, ale dal nám unikátní příležitost zastavit se, nahlédnout seshora na své životy, partnerské a rodinné vztahy, a nakonec i na sebe samé a implementovat změny. Pevně věřím, že se vám podařilo vaše vztahy spíše posílit než oslabit a znovu objevit radost z čisté existence, koexistence, vzájemné podpory a lásky. Ostatně těžko najdete v životě větší hodnotu, než prostě radostně být. Být zde pro sebe a pro druhé, a to zcela bez podmínek. Umět žít a užívat si naši realitu, starat se o naši planetu a překonávat všechny překážky, které se před námi objeví většinou v reakci

